

anderledes indrettet Tilfyn. Men der kom ingen Vandringsforslag, da det kom til Stykket, og Udvalget i Landstinget var jo ogsaa, uagtet dette Spørgsmaal havde spillet en væsentlig Rolle under 1ste Behandling, kommet til det Resultat, at der til Syvende og sidst ikke var Andet at gjøre end at beholde den bestaaende Ordning. Det Nye, der indeholdes i Lovforslaget, er altsaa ikke, at Tilfynet er overdraget Sognefogden, men kun, at man har paalagt ham noget Mere i den Retning, navnlig at Anmeldelser om Byggeforetagender skal finde Sted til ham, og at han skal foretage Besigtigelse deraf, idet man har ment ved at foreskrive denne bestemte Forretningsgang at opnaa noget Mere end hidtil, at Sognefogderne virkelig henvende deres Opmærksomhed paa Bygningernes Beskaffenhed. Det er ogsaa Grunden til, at der er foreslaaet, at de skulle have noget større Bederlag for Attesterne, fordi den nye Ordning vil kræve noget mere Meilighed af dem; men ellers er det ikke nogetsomhelst nyt Princip eller nogen ny Myndighed, der ved denne Paragraf er indført, udenfor hvad der nu er Tilfældet. Til disse Bemærkninger skal jeg paa Sagens nærværende Trin indskrænte mig.

Dønergaard: Den høitærede Justitsminister troede ikke, at man kan slaa sig til Ro med, at Folk være Frygt for Ildbrand; men jeg tror, at den Frygt, der er tilstede, er langt virksomere end enhver Lov paa dette Omraade. Der er Udforsigt, der peger i den Retning. Jeg skal blot minde om, hvorledes de meget tæt bebyggede Byer mere og mere forsvinde, hvorledes det mere og mere bliver almindeligt, at Folk flygte deres Gaarde og Huse ud midt paa deres Marker, og det er ikke alene andre Hensyn, der gjøre sig gjældende i saa Henseende, men ogsaa netop dette, at man er bange for at bo i meget tæt bebyggede Byer, hvor der er megen Fare for, at naar der opstaar Ild, kan hele Byen brænde. Med Hensyn til § 1, som der har været talt endel om, har jeg kun fra et Medlem, nemlig min ærede Sidemand tilhøre (Hummeluh), hørt et Forsvar for den, men jeg har ikke hørt noget Bevis for, af hvilken Grund man særlig skulde bruge Zerntraad, eller at man saa ikke skulde behøve at bruge galvaniseret Zerntraad. Naar denne Bestemmelse om, at Traaden skal være galvaniseret, er kommen ind, saa er det sikkert, fordi almindelig Zerntraad, naar der indtræder Fugtighed, forarsager, at Taget rustet over Huset og skrider ned, og det kan Ingen være tjent med. Vil man have Bestemmelser om Zerntraad, maa det være galvaniseret Zerntraad. Naar den høitærede Justitsminister ansøgte, at det var almindeligt, naar Folk og Kreaturer indebrænde, at det forarsagedes ved, at Taget skrider ned, saa praastaar jeg paa det Allerbestemteste, at det er ingenlunde Tilfældet. Nei, Indbrændingen forarsages væsent-

ligt ved — naturligvis kan der gives Undtagelsestilfælde — at Ilden opkommer om Natten eller ubemærket, og at saa hele Huset omspændes af den. Selv om man binder Taget fast to Gange med galvaniseret Zerntraad, skal der, naar Ilden har taget stærkt Overhaand, nok komme saa stærk Varme og falde saa mange Stumper ned, at det bliver umuligt at komme ud. Det er ogsaa sjældent, at Folk komme paa Benene, saaledes at de kunne komme ud, men de ligge i Sengen koolte af Nøgen, fordi de ikke have kunnet komme ud, eller de have været sig ind i Bygningen, efter at Loftet er saaledes omspændt, at det maa falde ned. Det, der for mig er Hovedgrunden til at stemme imod denne Bestemmelse er dette, at den kun vil have til Følge, at Taget bliver liggende lidt længere, men saasnart det er omspændt, er det alligevel umuligt at komme ind i Bygningen, fordi det brænder saa stærkt, og der udvikler sig en saadan Varme, og falder Stykker ned, saasnart Traaden gløder. Det har jeg set, og paa den anden Side har jeg set Exempler paa, at naar Taget skrider ned og danner en Ildbarriere, saa falder det dog strax dødt hen og er ikke vanskeligt at slukke, selv om der ikke er nogen Sprøtte tilstede. Der er ogsaa den Ulempe ved Zerntraad, at, naar man skal tælle dermed, og Løkkeren og hans Medhjælpere ikke ere øvede deri, bliver Taget ikke bundet tilstrækkelig fast. Saa snart det stormer, løstes det da og flyver bort, det er en meget væsentlig Ulempe. Man skal vogte sig meget for at give et saadant Raad. Hvad endelig angaar Petroleumslamper, har jeg ikke Noget imod den Bestemmelse, at de ikke maa være af Glas, saa at de kunne slaas i Stykker, men ere de af Blik, og det ere de jo i Almindelighed, — jeg har aldrig set en Glaslampe brugt paa saadanne Steder — og er det meget smaa Petroleumslamper, saa tror jeg, at det er meget mindre farligt at bruge dem end Stearin- eller Talglys. Lad os tænke os, at Lygten falder ned, Døren gaar op, og Lyset falder ud, saa er der ikke ringe Fare for Antænding. Sæt at Ingen er ved Lygten naar den falder ned, saa vil en Petroleumslampe slukkes, men Lyset kan let antænde. Hvad angaar § 2, saa er det ikke min Mening, at Bestemmelser om Spaantag skal tages bort; men min Mening er, at der er ingen Logik i at forbyde Brugen af Siraantag og samtidig tillade at bruge Spaantag. Jeg vil ikke have nogen af Delene forbudt, men at man skal have Lov til at bruge begge Dele.

Solstein-Solsteinborg: Jeg tror, at den sidste ærede Læser er eneistaende med den Formenting, at Spaantag skulde være ligesaa farligt som Straatag. Han vilde ikke i den Henseende finde Støtte hos en eneste Arkitekt eller hos en eneste Mand, der har omgaaedes noget